

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ἑκδοτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχεὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀσκησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Καγαταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησι... δρ. 3,-	Ἔτησι... φρ. 10,-
Ἐξάμηνος... * 4,50	Ἐξάμηνος... * 5,50
Τριμήνος... * 2,50	Τριμήνος... * 3,-

Ἄι συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΒΚΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗΝ Τῆ: 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 διὰ τῶν Πρακτορῶν, Ἐσατῶρ. λ. 10. Ἐξωτῶρ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκάστον λσπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδοσ Ἐρμιόιδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰανουαρίου 1913 Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 6

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

— Ἄρκεϊ! ἀνεκράξεν ὁ Λωζὲν διακόπτων τὴν ἀκατάβλητον καὶ ἀετιζόμενον ἀποτόμως. Βαριέμαι νὰκούω νούμερα, Ἐπιτέλους, ἀγαπητέ μου Παῦ, πῶ εὐρισκόμεθα;

— Ἰδού, Ὑψηλότατε, ἀπῆγγασεν ὁ μαῦρος ἄνθρωπος. Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ σημεῖον νὰ μὴν εἰσεύρωμεν μὲ τι νὰ πληρώσωμεν, εἰς τὰς 9 τοῦ ἐρχομένου μηνός, διακόσιαις πενήντα χιλιάδας λίβρας, τὰς ὁποίας ἀρξίτετε διὰ γραμματίου εἰς τὸν κύριον κόμητα Κοανύ, ὁποῖος παρηγγίηεν τῷ Βασιλικῷ Λεγεώνος πρὸς χάριν σας. Ἄγνωθ' ἐπίσης πῶς θὰ ἤμπορῆσα νὰ δίδω εἰς τὴν κυρίαν Δουκίσσαν, ἀπὸ τώρα ὡς τὸν Ἰούλιον, πέντε χιλιάδας λίβρας τὸν μῆνα, καὶ δύο χιλιάδας εἰς τὸν κ. Ρουσσέλ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ σταύλου σας. Ἰδού πῶ εὐρισκόμεθα, ἀφοῦ μὴ κάμνετε τὴν τιμὴν νὰ μ' ἐρωτᾶτε. Ἐπιθυμῶ ὁ Ὑψηλότατος νὰ ἰδῇ τοὺς λογαριασμούς;

Ὁ Λωζὲν ἐφρονδῶναις μὲ μίαν ἀνάποδον εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου τὰ χαρτιά, τὰ ὅποια ὁ οἰκονόμος του προσπαθεῖ νὰ θέσῃ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἤρχισε νὰ σουλιατσάρη σκεπτικῶς.

Ἄλλ' ὅσον ὀχληραὶ καὶ ἂν ἦσαν αἱ σκέψεις του, δὲν τὸν ἐμπόδιζεν ὅπως εἶπότε

νὰ κυτάζεται ἐπιμελῶς εἰς τὸν καθρέπτην τῆς τουαλέτας του, κάθε φοράν πῶ ἐπερνοῦσεν ἀπ' ἐμπρὸς του.

Στενόχωρος σιγῇ ἐβασιλεύσεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς εἰς τὸ δωμάτιον.

Ὁ Μπόμπης, πίντοτε πλησίον τοῦ παραθύρου, εἰσπράνιζε σιγά-σιγά τὸ γυαλί, ὃ δὲ κύριος Παῦ, τοῦ ὁποίου ἐπληγῶθῃ κάπως ἡ ἄξιοπρέπεια ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ κυρίου του, ἐμάζευσεν

τὰ σκορπισμένα χαρτιά καὶ τὰ ἐφόλατ-
 τον εἰς τὸ χαρτοφυλακίον του.

Ἐξάρχη ὁ Λωζὲν ἐστάθη ἀντικρῦ του.
 — Ἐλάτε, κύριε Παῦ, τῶ εἶπεν, ἀς μιλήσωμε λιγάκι σοβαρά. Τί τὰ θέλω τώρα τὰ νούμερα σὰς! Μοῦ λέτε ὅτι μὴν χρειάζονται διακόσιαις πενήντα χιλιάδας λίβραι εἰς τὰς 9 τοῦ ἄλλου μηνός. Ἐρχετα τρόπον νὰ μὴν τὰς προμηθεύσετε;

Ὁ δυστυχῆς οἰκονόμος ἔξυσε τὸ κεφάλι του καὶ ἐπιτέλους ἀπῆγγασεν εἰς τόνον ἀπογνώσως:

— Ὁχι, Ὑψηλότατε! Δὲν βλέπω κανένα τρόπον νὰ προμηθευθῆτε αὐτὸ τὸ ποσὸν καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔλαβα τὸ θάρρος νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Δουκὸς ἐπὶ τῆς οικονομικῆς του καταστάσεως.

Ὁ Λωζὲν ὕψωσε τοὺς ὤμους:

— Καὶ ὅμως, κύριε, ἀπεκρίθη, αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειά σας. Πρὸς τι λοιπὸν νὰ ἔχω οἰκονόμον, ἀφοῦ δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ μὴ ἐξάγῃ ἀπὸ τὰς δυσχερείας;

Ὁ κ. Παῦ δὲν ἀπεκρίθη τίποτε εἰς τὴν μομφὴν αὐτῆν. Μὲ τὸ ὕφος του μόνον καὶ μὲ μίαν χειρονομίαν ἔλεγε σαφῶς: «Τί νὰ σὰς κάμω; τὸ χρέος μου εἶνε νὰ σὰς διευθύνω τὴν περιουσίαν πῶ ἔχετε, ὅχι ὅμως καὶ νὰ σὰς εὐρίσκω χρήματα ὅταν δὲν ἔχετε!»

Ἐν τῷ μεταξῷ, ἡ δούξ ἤρχισε πάλιν νὰ βηματικῇ περὶ τὸν ἄνδρα καὶ ἡ οὐστρέφω νευρικῶς τὰς δαντέλλας τοῦ περιλαμίου του, ἐσκέπτετο μὲ τι τρόπον ἤμπορῆσε νὰ εὕρῃ, μέχρι τῆς ὁρισμένης ἡμέρας, τὸ ποσὸν πῶ ἔχρειάζετο.

«Τὶ θωμάσιο ἐμάζευσεν» (Σελ. 47, στ. β')

Όπου επεμβαίνει ο Μπόμπι.

Έβρινα, έν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς, μία παιδική φωνή, μέ ἀγγλικήν προφορὰν, ἠκούσθη λέγουσα :

— Εἶνε πολύ εὐκολο νά βρῆ ὁ κ. δούξ αὐτά τὰ χρήματα!

Ἐκπληκτικός, ὁ Λωζέν καί ὁ κ. Παῖδ ἐστράφησαν συγχρόνως πρὸς τὸν Μπό-

μπόν νά μὴν ἀκούσεν εἰς τὰς ἰπποδρομίας ὁ κ. δούξ, καί ἄλλα πολλὰ λογιώματα. Ἄλλ' ὁ Λωζέν δέν θῆελε νά κοῦνη τίποτε. Ὁ τρόπος αὐτοῦ τοῦ νά κερδίσει χρήματα διασκεδάων, ἐτίριχε τόσον πολὺ μέ τὸν χαρακτήρα του, ὥστε τίποτε δέν θά ἦτο ἱκανόν νά τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν πραγματοποίησην τοῦ

«Ὁ εὐτυχὴς κἀπηλὸς ὑπέδεχτο τοὺς νέους τοῦ πελάτας...» (Σελ. 46 στ. γ.)

μπην, αὐτοὶ αὐτὸς εἶχε πετάξῃ τὴν ἐκπληκτικὴν ἐκείνην φράσιν.

«Ποῖ εἶνε αὐτὸ τὸ παλῆόπαιδο, ποῦ νομίζει πῶς βρίσκονται ἐκεῖ εὐκόλα διακόσιες πενήντα χιλιάδες λίβρες;» ἐσυλλογίσθη ὁ Παῖδ.

Μειδιῶν ὁ δούξ καί μὴ δίδων πολλὴν σημασίαν εἰς τὰ λόγια τοῦ μικροῦ τῆδε, τὸν ἠρώτησε :

— Ἀλήθεια, μιστῆρ Μπόμπι, ἀναλαμβάνεις νά μοῦ βρῆς αὐτὸ τὸ κοσόν;

— Μὰ βεβαίωτατα! ἀπεκρίθη ὁ μικρός Ἄγγλος, ὑπομένον ἀταράχως τὰ εἰρωνικά βλέμματα τῶν δύο ἀνδρῶν.

— Καί τί θά κάμῃς; ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ.

— Ἀπλούστατα θά στείλω μιά πρόκλησι γιά μιά κούρα σ' ἓνα πλουσιώτατο κύριον, ὅπως τὸ ἔκαμνε ὁ πατρὴν κύριός μου λόρδος Πέρου στήν Ἀγγλία. Μὲ τὸ ἀλογό του Πέρτενερ, τὸν παρρησιώτην ἄνδρα, σὲ μιά μέρα, σὲ Νιου-μάρκετ, ἐκέρδις πολλὴν περισσότερα χρήματα ἢ ὅσα σὰς χρειάζονται τώρα.

Ὁ οἰκονόμος, ἀκούσας τὴν παράδοξον αὐτὴν συμβουλὴν, ἠρκέσθη νά μειδιάσῃ ὁ Λωζέν ὅμως ἐξεδήλωσεν ἐνθουσιασμόν ἀπερίγραπτον.

— Ἐχει δικηρό! ἀνέκραξε τρίβων τὰ χέρια του μέ χροάν' ἔχει χίλιες φρέσες δικηρό τὸ παιδί! Εἶνε προφανὸς ὁ καλύτερος τρόπος. Εὐθὺς ἀπόψε, θά στείλω τὴν πρόκλησιν σὶν κὸμητῃ Κονφλάν... Καί μετὰ ἓνα μῆνα, σὲς κοῦρας τοῦ Σαμπλόν, θά κερδίσω τὲς διακόσιες πενήντα χιλιάδες... Ὁρισμένως σοῦ ἤλθε μεγαλοφυῆς ἰδέα, φίλε μου Μπόμπι, καί σ' εὐχαριστῶ!

Ὁ κ. Παῖδ προσεπάθησε δειλῶς νά μεταρτίσῃ αὐτὸν τὸν ἐνθουσιασμόν. Ὑπέδειξεν, ὅτι ἴσως δέν θά ἐδέχοντο τόσο μεγάλον στοίχημα δι' ἓνα ἄλογον' ὅτι πι-

σχεδίου, τὸ ὁποῖον ἐπρότεινε Ἄγγλος. Οὕτως ὁ κ. Παῖδ ἠναγκάσθη νά πάρῃ τὰ χαρτιά του, τὸ καπέλο του καί νά φύγῃ, χωρὶς νά προσθέτῃ λέξιν. Ἐξεργόμενος δὲ ἀπὸ τὸ μέγαρον Λωζέν, ἐσυλλογίσθη μελαγχολικῶς, ὅτι δέν ἦτο ἐυκαιρὸν νά μὴ καταστράψῃ γρήγορα ὁ οἶκος ἐκεῖνος, ὅπου ἐθαίχοντο εἰς ἓνα στοίχημα διὰ νά φέρουν τὸ ἰσοζύγιον καί ὅπου αἱ συμβουλαὶ ἐνός παιδιοῦ δώδεκα ἐτῶν, ἠκούοντο καλλιτέρεα ἀπὸ τὰς συμβουλάς τοῦ φρονίμου κυρίου

«Εἶνε πολύ εὐκολο νά βρῆ ὁ κ. δούξ αὐτά τὰ χρήματα.» (Σελ. 46 στ. α.)

Παῖδ, δικηγόρου εἰς τὸ Βουλευτήριον καί ἐντίμου ἀσίου τῶν Παρισίων!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. Η ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ Εἰς τὸν περιπάτον τοῦ Λουσάν Τῷ 1733, ἡ μὴν τοῦ Λουσάν, παρὰ τὴν Βουλώνην, εἶχε πολυαριθμούς ὑπο-

τρόφους, ἐκπαιδευμένους ἐπιμελέστατα. Ἡ δεσποινὴς Σιμόν, πρῶτῃ ἀσίδος τοῦ Μελοδράματος, εἶχεν ἤδη ἀποσυσθῆ εἰς τὸ κοινόν ἐκεῖνο. Ἡ οἰκογένεια τοῦ δευτέρου τῆς Ὁρλεάνης οὐνήθιζε πάντοτε νά διέσχεται τὰς ἐορὰς τοῦ Πάσχα εἰς τὸ Σαιν-Κλου, φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ τοῦ Λουσάν εἶχε ἤρσαν ἰδιαιτέρως καί νὰ θ' ὄλην τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα παρηκολούθῃ τὰς τελετὰς εἰς τὸν ναὸν τῆς μονῆς ἐκείνης.

Ταῦτο ἐγένετο μόδα εἰς τὰς Βερσαλλίας καί ἐφθασεν εἰς τὸ Παρίσι. Καί ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καθιερώθη ἡ ἐκδρομὴ εἰς τὸ Λουσάν, ὁ μέγας περιπάτος, ὅπου ἐβλεπε κανεὶς τὰ ὠραία ἄλογα καί τὰ πολυτελῆ ἀμάξια ὅλης τῆς παρισινῆς ἀριστοκρατίας.

Ὁ περιπάτος εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης εἶχεν ἀρχίσῃ. Αἱ κυριαὶ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀνακτόρων μετέβαινον ἐκεῖ ἀπὸ τὰς Βερσαλλίας μέ τὰς τουκλέτας των καί ὅλα των τὰ διαμαντικά, οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρῆς ἐν μεγάλῃ στολῇ. Μικρὸν ἐξοχικὸν κατηλίσθη, κείμενον εἰς τὸν περιβόλον τοῦ μύλου τοῦ Λουσάν, ἐγένετο εἰς ὀλίγας ἐβδομάδας τὸ συνεντευκτήριον ὅλων ἐκείνων τῶν κομψῶν ἱππέων. Καί ὁ δευθυντῆς τοῦ μικροῦ κασπηλείου, τὸ ὁποῖον δέν ἐσυγγάζετο πρὶν παρὰ ἀπὸ κερραγωγαίς καί χωρικοῦς, μέ πολὺ εὐχάριστον ἐκπληξὴν τὸ ἐβλεπε τώρα προβαλλόμενον εἰς ἀριστοκρατικὸν κέντρον τοῦ συρμού.

Πρὸς τὸ κατηλεῖον τοῦ μύλου τοῦ Λουσάν διευθύνετο ὁ δούξ Λωζέν ἑπιπικος, τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας, νὰ τὴν ὁποῖαν ἔκαμε μέ τὸν οἰκονόμον του τὴν συνομιλίαν καὶ διεγγήθησαν.

Μόλις ἐφθασε πρὸ τῆς εἰσοδου, τὴν ὁποῖαν ἐπέτερε μιά ὠρὴ κληματορὰ καί ὅπου, μέ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη καί τὴν σπονδυλικὴν στήλην κυρτωμένην, ὁ εὐτυχὴς κἀπηλὸς ὑπέδεξατο τοὺς νέους τοῦ πελάτας, ὁ δούξ ἀτίπευσεν, ἔριψε τοὺς γαλινοὺς τοῦ ἵππου του εἰς ἓνα ὑπηρετήν καί ἠρώτησεν :

— Ἐχει πολὺν κόσμο σήμερα, μάρμαρκα Μαλλέγιερ;

— Μάλιστα, Ὑψηλότατε, πολὺν! ἀπεκρίθη ὁ κἀπηλὸς. Ὅλοι οἱ ἀρεντάδες εἶνε μέσα.

«Λαμπρὰ λοιπόν!» ἐσυλλογίσθη ὁ δούξ.

Πρὶν εἰσχωρῆσῃ εἰς τοὺς κοσμοπλημυρισμένους κήπους, ἐκύτταξε τὴν ὠραίαν ὁμήγουριν, ἡ ὁποία εὐρίσκατο εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν φυλλωμάτων, εἰς τὰ τραπεζάκια, ἐκ-

θνετο ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρῆς καί σωματοφύλακες. Ἐπὶ τῆς γλῶσσης, νεαροὶ ἀκόλυθοι ἔπαιζαν μέ φωνὰς καί μέ γέλια. Μακρύτερα, εἰς τὴν δειδροστοίχιαν τῆς λεωφόρου, ἡ ὁποία ὠδήγει εἰς τὸ Παρίσι, πολυαριθμοὶ εὐγενεῖς ἐπεριπατοῦσαν, ἀνατλάσσοντες τὰς γνώμας των περὶ τῶν ὠραίων κυριῶν, τῶν ὁποίων τὰ πλοῦσια ὀχήματα ἐπερυψῶν ἐμπροσθέν των.

Ὁ δούξ Λωζέν ἐσκέφθη μίαν στιγμήν πῶς νά δευθυνθῇ. Τέλος διέκρινε τὸν κ. Κονφλάν καθήμενον ἐκεῖ κάπου καί πίνοντα μέ τὸν μορφήσιον Νοαίγ καί τὸν πριγκίπα Νασώ.

— Νὰ ὁ ἀνθρωπὸς μου! εἶπε καθ'

«Τελοςκάντων! νά καί ὁ ἀγαπητός μας δούξ!» (Σελ. 47, στ. α.)

ἑαυτόν' μ' αὐτόν εἶμι βέβαιος, ὅτι θά φθάσω σὸ σκοπὸ μου.

Κ' ἐπιχωρῆσε πρὸς τὸ τραπέζιν.

— Τελοςκάντων! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος Νοαίγ μόλις τὸν εἶδε. Νὰ καί ὁ ἀγαπητός μας δούξ! Το ξέυρεις ὅτι σὺ εἶσαι;

— Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ κομπλιμέντο! ἀπεκρίθη ὁ Λωζέν χαιρετῶν τοὺς φίλους του καί καθήμενος πλοῖσιον των.

Ἀμέσως ἡ διακίβρα συνομιλίᾳ ἐπαυλῆθη, τρεφομένη ἀφθόνως ἀπὸ τὴν ἀκτάκυστον παρτίσιν ἵππων καί ἀμαξῶν.

Ἐξάρνα ἡ προσοχὴ τῶν τριῶν μεγιστάνων εἰλικύθη πρὸς μίαν ὠραίαν κυρίαν, τόσον πολυτελῶς στολισμένην, ὥστε ὅλοι ἐσηκώθησαν διὰ νά τὴν ἴδουν καλλιτέρα.

Κομφωτάτῃ ἡ τουαλέττα τῆς, ἀπὸ σαρκίχρονον ὕφασμα μέ μαύρες κορδέλ-

λες, δέν ἦτο τίποτε παραβλαβμένη πρὸς τὴν κομψότητα καί τὴν πολυτέλειαν τῆς ἀμαξῆς τῆς. Ἦτο πρῶτα ἓνα μικρὸν βιζαβί, χρυσοῦ ἀπέξω καί στολισμένον μέ ὀραβουργήματα, ζωγραφίαις, Ἐρωτιδίαις καί γυρλάντες ἀπὸ ἄσθη. Τα μαξιλάρια μέσα ἦσαν ἀπὸ σατέν γυρλίπερλ, κεντημένον μέ ἀνόβηλα τοῦ ἀγροῦ φυσικῶν χρωμάτων, ἀναρτήχόμενα ἐπὶ πλέγματος χρυσοῦ. Τὸ ὄλον ἐφαίνετο ὡς ἀνηρημένον ἐντὸς γιγαντιαίου κογγυλίσι, ἀπὸ μάρμαρον, τὸ ὁποῖον ὑπεβασταζον κάθωθεν συμπλέγματα θελακτικῶν Νηρηθίων καί Τριτώνων. Οἱ δὲ λευκοὶ ἵπποι, οἱ ὁποῖοι ἐσυρνον τὸ φανταστικὸν αὐτὸ ὄχημα, ἦσαν πεταλωμένοι μέ ἀργυρον καί ἔφερον μεγαλοπρεπέστατα κροία.

— Τι θαυμάσιο ἀμάξι! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος Νοαίγ.

— Τίπος εἶνε; ἠρώτησεν ἓνας ἄλλος.

— Τῆς δεσποινίδος Ντυτέ, ἀπεκρίθη ὁ Κονφλάν φαίνεται ὅτι στοιχίζει πεντακόσιες χιλιάδες λίβρες.

Τεράστιον στοίχημα

Ὁ Λωζέν ἐνόμισεν, ὅτι ἦρσε τὴν πρόβαν πῶς ἐζητούσε τόσον ὦραν. Καί ὑφῶνων τοὺς ὄμους, εἶπεν ἀφελῶς :

— Μπᾶ! αὐτὸ τὸ τοσρατανικό ἀμάξι δέν ἀξίζει τοὺς θαυμασμούς σας καί μοῦ φαίνεται πῶς προέπει νά τὸ στείλουν εἰς τὸ μαστέρν μαζί μέ τὴν εἰσοκτῆριαν.

— Γιατί; ἠρώτησεν ἐπιήτος ὁ πριγκίψ Νασώ.

— Γιατί τὴν ἐπίδειξι αὐτῆ τοῦ λούσου τὴν εὐρίσκω αὐθάδη, ἀπεκρίθη ὁ Λωζέν' καί γιατί δέν παραδέχομαι νά παρουσιάζεσαι εἰς τὸ Λουσάν ἡ δεσποινὴς Ντυτέ μέ ἀμάξι ὀριζότερο ἀπὸ τὸ ἀμάξι τῆς βασιλείσεως!

Πρὸς αὐτῆ, οἱ ἄλλοι εὐπατρίδαι δέν ἤξευραν τί νάπαντήσουν. Ὁ Κονφλάν ὅμως, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο κακός, ἠθέλησε νά ὑπεριοχίσῃ καί νά μείνῃ αὐτὸς μέ τὴν τελευταίαν λέξιν.

(Ἐπιταὶ συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΑ ΜΩΣΑΪΚΑ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Καϊκάκι τὸ καλύβι μου, γαλήνη ἡ Ἀγάθῃ γύρω Μέσ' εἰς ἀγκάλας τῆς Στωργῆς διὰ νά ἔχσουν, διὰ νά μὴν πεθάνουν τῆς πείνας, περιμένον τῶρα ἀπὸ τὸν Θεὸν καί ἀπὸ τὴν Φιλανθρωπίαν.

Γιά τὴν ψυχὴν ποῦ ἀκαρτερεῖ Πικρὴ σὸ ἀκροθαλάσσι, Κομιὰτι Πέλαο, λίγοι ἀφροί, Λευκὸ πανάκι ἡ Πλάση... ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΙΝΗΣΙΣ τῆς Πρωτοχρονιας εἰς τὰς Ἀθήνας ἦτο φέτος τόσον ζωηρά, ὅσον ἄλλοτε; Εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καί εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού, εἰς τὰ μεγάλα μαγαζία καί τὰ λαγαροπλαστοία, ὅπου κάμνει τὰς προ-

μνηδαίς τῆς ἡ ἀνωτέρω τάξεως, πιθανόν. Εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου ὅμως, ὅπου φωνίζει ὁ λαός, ἂ, ὄχι, ἡ κίνησις δέν ἦτο ζωηρά ὅσον ἄλλοτε. Προπάντων ἀπὸ ταῦτοσχεδία ἐκεῖνα πρὸκτῆρια τοῦ δρόμου — καροτσάκια, τραπεζάκια κ.τ.λ. — περὶ τὰ ὅποια ἓνα πλήθος θορυβῶδες καί εὐθυμον ἐμπαρμυλία τὰς παραμονὰς μέχρι βαθείας νυκτός, δέν ἐφάνθησαν φέτος παρὰ ὀλίγιστα καί αὐτά, ἀλλοιμονόν! μέ πελάτας μετρημένους. Ἡ κερνέας βλαχοπυλῆς, ἡ κοῦκλες τῆς πρωτοχόνου τέχνης, δέν εὐρίσκον ὅτε ἀγρυστάς, οὐδε πωλιητάς. Πρωτοχρονιαὶ ναί, ἀλλὰ καί πῆλμος... Ἄλλοι μένον ἀκόμη εἰς τὴν Μακεδονίαν, φρουροὶ τῆς ἀνακτηθείσε χώρας, — ἄλλοι πολεμοῦν εἰς τὸ Μπιζάνι, — ἄλλοι ἐσοκώθησαν εἰς τὸ Σαραντάπορον ἢ τὸ Γεννησιῶν, — ἄλλοι εὐρισκονται πληγωμένοι εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεία... Τὸ πτωχὸ κοριττάκι τῶν Ἀθηναίων ποῦ ἀνετρέφετο ἓνα ὀλοκλήρον χρόνον τὴν κόβηλα του μέ τὰ βλαχικά καί μέ τὰ φλωρία, δέν εἶχε κανένα νά τοῦ τὴν χάρισῃ. Λαίπει ὁ πατήρ; ἢ ὁ μέγας ἀδελφός, ὁ προστάτης; Καί ἡ καϊμένη ἢ μητέρα δέν ἔχει φέτος περισσευόμενα; γιατί τὸ μαγαζάκι ποῦ τῆς ἔδινε νά ράπτῃ ἀσπρόρουχα, πρεῖς μῆνας τῶρα εἶνε κλεισμένο... ὦ, ναί! ἂν κάποιαι τάξεις εἰς τὰς Ἀθήνας δέν ἠσοθάνθησαν διόλου τὸν πόλεμον, κάποιαι ἄλλαι ὅμως τὸν ἠσοθάνθησαν πολὺ, βαθεία, ὡς τὸ κόκκαλο. Εἶνε οἱ ἀνέτηροι πτωχοὶ ἄνθρωποι, τὰ σπιάκια ποῦ ἐσπερήθησαν διαμῆς κάθε πόρου, καί ἔχῃ πλέον διὰ νά χροῦν καί νά διασκεδάσουν ἄμερες ποῦ εἶνε; ἀλλὰ καί ἄπληδες διὰ νά ἔχσουν, διὰ νά μὴν πεθάνουν τῆς πείνας, περιμένον τῶρα ἀπὸ τὸν Θεὸν καί ἀπὸ τὴν Φιλανθρωπίαν.

Διὰ τοῦτο καί ἡ Ἀθηναϊκὴ Φιλανθρωπία ἰδιαιτέρως σέτος εἰργάσθη διὰ ν' ἀνακοφίσῃ τοὺς πτωχοὺς καί νά τοὺς χαροποιήσῃ. Κ' ἐπειδὴ αἱ ἡμέραι αὐταί εἶνε διὰ τὰ παιδιά, ἀπέβλεψε προπάν-

των εις τα πτωχόπαιδα. Το λαμπρόν «Δύκειον τῶν Ἑλληνίδων», τὸ ὁποῖον ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν γίνῃσιν, κατήρθεως νὰ μαλεῖσθαι σωροὺς παιγνιδίων καὶ γλυκισμάτων, τὰ ὁποῖα ἐμείρασεν εἰς τὰ παιδάκια τῶν πτωχῶν μας ἐφάδρων. Ἔτσι «ἐκατάλαβαν πρωτοχρονιάν» ἑκατοντάδες λαϊκῶν οικογενειῶν, αἱ ὁποῖαι πάσχουν ἐπειδὴ ἔκαμαν τὸ χρέος τῶν πρὸς τὴν πατρίδα. Καὶ πολλοὶ μάλιστα καλλίτερα ἀπὸ ἄλλους, πλουσίους, ποὺ χαίρονται καὶ δικασκάζουν καὶ τώρα, ὅπως πάντα... Ἀλήθεια, ὀμιλοῦν μὲ θαυμασμὸν διὰ τὸν δαῖνα ἢ τὴν τὰδε πολυεκατομμυριῶχος, ὁ ὁποῖος προσέφερεν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς πατρίδος» ἑκατὸν ἢ διακοσίας χιλιάδας ψάγκα. Ἀλλὰ τί νὰ σὰς εἰπῶ! Πολὺ περισσότερον τιμῶ ἔγω καὶ θανατώω μίαν πτωχὴν γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ἢ ὅποιον, ἀφοῦ ἔδωσεν ἡδυοσυχὴς εἰς τὸν πόλεμον ὅ,τι εἶχε, δηλαδή τὸν ἀνδρα τῆς καὶ τὰ δύο ἀλογα τοῦ ἀραξιοῦ τυ, τρέφει τώρα πέντε παιδιὰ μὲ τὰς πέντε δραχμὰς ποὺ ἴδεις διδοὺ καθὲς Σάββατον ἢ Ἐπιτροπῇ τῆς Περιθάλψεως! Δὲν εἶνε βέβαια ἡ μόνη ποὺ ἐθυσίασθη ἔτσι διὰ τὴν Πατρίδα. Τὴν θυμῆθα ὅμως

τώρα, διότι ἀκόμα ἀπέξω τὴν φωνὴν τῆς καὶ τὸ γέλιο τῆς. Ἦλθε νὰ χαιρετίσῃ τὴν μικρὰν μου κόρη, ποὺ τὴν ἐβύλαξεν ἄλλοτε, καὶ νὰ πάρῃ τὸν μπουναμά τῆς. Ναι, ναι, γελᾷ ἀκόμη, ἀπαράλλακτα ὅπως ἐγελούσταν διὰ τὸν εὐνοχισμὸν παρὰ μᾶλλον καὶ διὰ τὸ «δεπλο» ἀράξι τοῦ ἀνδρὸς τῆς ἐκέρδιζεν ἀπὸ κούρσας πενήντα δραχμὰς τὴν ἡμέραν... Ἡ ἐγκριτησίς τῆς, βλέπει, εἶνε μεγάλη ὅσον ἡ θυσία τῆς. Καὶ πότες ἄλλες, κρυφὸς ἡρωίδης, εἰςπρεῖ κανεὶς νὰ εἴρῃ εἰς τὰς Ἀθήνας! Εἰς τὰ παιδάκια τῶν αἰ κυρία τοῦ Δυκεῖου ἐμείρασαν τὴν Πρωτοχρονιάν ἀπ' ὀλίγα παιγνιδία καὶ γλυκισμάτα. Φαντασθῆτε ἂν δὲν ἔκαμαν καλὰ καὶ αἰα!... Τί δὲν θὰ τοὺς ἀξίζε!

Σὰς ἀσπάζεται ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΝΕΑΡΟΣ ΥΠΟΥΧΗΦΙΟΣ

Ἐνας νέος, ὁ ὁποῖος ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς τοῦ κ' ἐπρόκειτο νὰ γοῖται ἐν τῷ στάδιον τοῦ παρεσιασθῆ εἰς ἕνα ἀνθρωποπὺ εἶχεν ἐπιρροὴν καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τῷ δώσῃ μίαν δημοσίαν θέσιν. Συγχρόνως τῷ ὑπέβαλε κ' ἐγγράφως

τὴν αἴτησιν τοῦ. Ὁ προστάτης τὴν ἀνέγνωσε μ' ἐνδιαφέρον, συνώμιλησεν διλογον μὲ τὸν νέον καὶ ἔπειτα τῷ εἶπε: — Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν σὰς ἐγνώρισαν ἐνωρίτερα, διότι ἀγαπῶ κ' ἐκτιμῶ τοὺς νέους ποὺ ἔχουν ἀξίαν. Πράγματι εἶσθε ἱκανοὶ διὰ δημοσίαν θέσιν καὶ θὰ σὰς προτιμῶ ἀπὸ κάθε ἄλλον διὰ μίαν, ἢ ὅποια τῶρα εἶνε κενή. Ἡ συνουσία τῶν ἐξακολουθεῖ καὶ ὁ προστάτης φαίνεται καταγοητευμένος. Εὐρίσκει ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἔχει καὶ εὐφραν καὶ μάθειον. Εἶνε, συλλογίζεται, ὁ ἀνηλωτὸς τοῦ μέλλοντος; δὲν ἠμπούνη εἰς μίαν μεγάλην θέσιν, διότι θὰ εἶνε ἀξίος νὰ διευθύνῃ τοὺς ἄλλους. — Τώρα ποὺ σὰς ἐγνώρισαν, τῷ εἶπε, σὰς ὑπόσχομαι ὅτι ἡ θέσις εἶνε ἰδιότης σου. Μὲ τοῦτο τὸν ἀπεχαίρησεν καὶ τὸν προσέφερε μὲχρι τῆς θύρας. Ἐκεὶ ὅμως ὁ νέος, διὰ νὰ εἶνε πλέον ἀσφαλὴς διὰ τὰς διωριζέτω, ἔκρινε καλὴν νὰ τῷ προσφέρει χρήματα. — Ἀ, ὄχι! εἶπεν ὁ τιμιὸς ἀνθρωπος. Τώρα δὲν σὰς δεῖω θέσιν. Ἡ ψυχὴ σου εἶνε κακή. Ἀνθρώπος ποὺ παραφέρει χρήματα, εἶνε ἱκανὸς καὶ νὰ δεχθῆ. Καὶ τῷ ἐκλείσθη τὴν θύραν. *—*

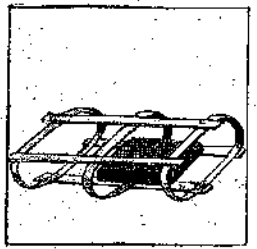
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἀπὸ τὸν πόλεμον

Ὁ σκεῦος αὐτὸς, τοῦ ὁποῖου τὴν εἰκόνα ἐφημοσίωσεν ἐν ἀγγλικῶν περιοδικῶν, ἀνήκει εἰς Σέρβον ἀντιέρτην. Εἰς μίαν συμπλοκὴν μὲ τουρκικὸν ἀπόσπασμα, συνέβη τὸ περιεργότατον νὰ τραπηθῆ ὁ σκεῦος διὰ σφαίρας Μάνλιχερ, χωρὶς νὰ θυγῆ ἢ ὑπ' αὐτὸν κεφαλὴ τοῦ στρατιώτου.

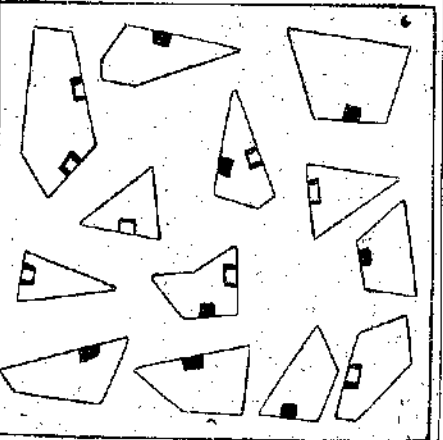
Παλαιὰ συστήματα

Ἦλθον πρὶν ἐφευρεθῆν τὰ νέα τελεία μηχανήματα, διὰ τῶν ὁποῖων θερμαίνονται αἱ κλίμακα τῶν ἀσθενῶν, μεταχειρίζοντο ἐν εἶδος μικροῦ μαγγαλιού, μὲ ζεστὴν στάζτην. Τὸ μαγγάλι αὐτὸ ἦτο κλεισμένον εἰς ἕνα κλουβί, προωρισμένον νὰ προφυλάσῃ τὰ κλινοσκεπάσματα καὶ νὰ τῷ κροτῇ εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ μαγγάλι ποὺ ἠμποροῦσε νὰ τὰ κάουρ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Πρόβλημα

Αὐτὰ ποὺ βλέπετε εἶνε ἀνακατευμένα τὰ κομμάτια τοῦ σχεδίου μίξ μικρὰς πέλως. Κάθε σχῆμα παριστᾷ ἐν τετραγώνον σπιτιῶν. (Ἔτσι λέγονται τὰ ἀθροίσματα τῶν οἰκοδομῶν, τὰ χωριζόμενα ἀπὸ τοὺς ἐν τῷ μεταξύ δρόμους, καὶ ἅς μὴν εἶνε πάντοτε τετράγωνα.) Τώρα, τὰ μαῦρα ἐκεῖνα τετραγώνια ποὺ βλέπετε εἰς κάθε τετράγωνον, παριστάνουσιν ἀρτοποιεῖα, τὰ δὲ ἄσπρα παριστάνουσιν φαρμακεία. Ἰητεῖται ἀπὸ τὰ κομμάτια αὐτὰ νὰ συνθέσῃτε τὸ σχέδιον τῆς μικρᾶς πό-

λέως, ἀλλὰ οὕτως ὥστε εἰς κάθε τῆς δρόμου νὰ ὑπαρῇ ἀπὸ ἕν ἀρτοποιεῖον καὶ ἀπὸ ἕν φαρμακεῖον.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
Ἐπιτάχυνσις Νίκου Γ. Παπᾶ

L, r, i, s, n d, p, u, f, r, t e* t του, ou, s l, me, ll, r*

γ') Παίγνιον
Ἐπιτάχυνσις τοῦ Γλυκίου Ἀιμονιά

NON	ΣΟΣ	ΝΗ	ΝΑΡ
Α	ΔΕΙ	ΚΡΠ	ΜΩ
ΟΝ	ΚΙΣ	ΝΕ	ΡΙ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τῶν σάρων ἀνθῶν. ἤλως: Αἱ λύσεις — ὁποῦνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου γραμματισμοῦ. **Λύσεις τοῦ 4ου φυλλαδίου** α') Θεμιστοκλῆς, Ἀριστοίδης, Μιλτιάδης, Λυσάνδρος, Κόνων, Μίνδαρος. — β') Ἰῆς δευτέρα φύσις. — γ') Αἰδαίτοι, le ciel t'aidera.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥ

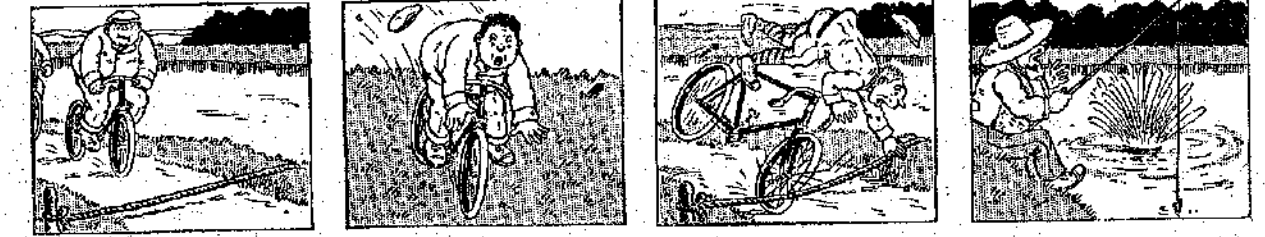

Ὁ Βιβῆς μανθάνει ποδήλατον. Ἀρκετὲς ἡμέρας τώρα εἰς τὸ ποδηλατοδρόμον, ὁ φίλος τοῦ Δημοσθένους τοῦ ἐξηγεῖ τὰ μυστήρια τῆς ἰσορροπίας καὶ τὸν χειρισμὸν τοῦ τιμονιοῦ. Ὁ Βιβῆς κατάρθωσε πλέον νὰ κουτοστέκεται εἰς τὸ ποδήλατον καὶ εἶνε καιρὸς νὰ ἐπιζητήσῃ

καὶ μίαν μεγαλύτεραν κῆπος ἐκδρομὴν ἀνὰ τὴν πόλιν καὶ τὴν ἐξοχὴν. Τὴν ἐπομένην λοιπὸν ὁ Βιβῆς καὶ ὁ Δημοσθένης καβαλλικεύουσιν τὰ χαλυβδινα ἀλογα τῶν καὶ ζῶν! Ξεκινοῦν διὰ τὴν Βουλιαγμένην, ὅπου ὁ εὐγνωμὸν μαθητὴς θὰ προσφύρῃ εἰς τὸν ὑπομονητικὸν

τοῦ διδασκαλοῦ ἕνα γεῦμα «παρὰ θίνα ἄλος». Φθάνουσιν εἰς τὴν ἀκροθαλασσίαν. Ὁ Βιβῆς προηγεῖται εἰς ἕνα ὄρειον δρομάκιον, ποδηλατῶν μὲ γέλια καὶ με τραγοῦδια καὶ ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν Δημοσθένην, ὁ ὁποῖος, συλλογιζόμενος τὸ γεῦμα, εἶνε ἐπί-

σης εὐθυμὸς καὶ γελαστός... — «Κάνει πολὺ ζέστη! φωνάζει ὁ Βιβῆς στεφόμενος ἀποτόμως πρὸς τὸν διδασκαλό του καλλίτερα δάταν νὰ παίξωμε τὸν ἄλλο δρόμον, ἀπὸ πίσω, ποὺ ἔχει δένδρα καὶ οὐκ. Πᾶμε!» Ἡ στιγμή αὕτη τῆς ἀπροσέξιας εἶνε διὰ τὸν ἀρχαίριον

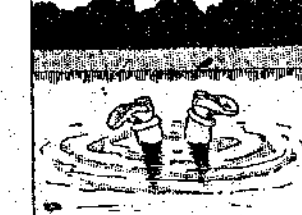

ποδηλάτην ὀλεθρία. Διότι μόλις στρέφεται πάλιν εἰς τὸν δρόμον καὶ με τὸν κλονισμὸν σφενδονίζεται ὁ καλὸς σου Βιβῆς καὶ μπλοῦν! πάρ' τὸν στή θάλασσα!

Κάμνει τότε πρὸς τὰ ὀπίσω, διὰ νὰκοφύγῃ τὸ πρόσκομμα ἄλλ' ὁ χειρισμὸς τοῦ εἶνε ἀδέξιος, τὸ ποδήλατον προσκρούει ἀποτόμως ἐπάνω εἰς τὸν ὄχλον καὶ με τὸν κλονισμὸν σφενδονίζεται ὁ καλὸς σου Βιβῆς καὶ μπλοῦν! πάρ' τὸν στή θάλασσα!

καὶ αὐτὸς τὸ σχογι καὶ πίπτει ἐπ' αὐτὸν τοῦ δρομάκιος. Τούτῳ τῷ διδοῖ τὴν εὐκαιρίαν νὰ κερῆ ἕνα θαυμασιὸν σάλτο μορτάλε καὶ μίαν πτώσιν, ἐπὶ τόπου, διὰ τὴν ὁποῖαν δὲν θὰ τὸν ἐφθονούσε κανεὶς!

Ἐθύντως, ἕνας ψυχρὸς ἐρασιτέχνης, ὁ ὁποῖος, περιμέ-

γε κανένας καρχαρίας;... Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως, ἡ ἐμφάνισις δύο παιδικῶν ποδηλάτων, τὰ ὁποῖα παραδέρουσιν, τὸν κάμνει νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πλάνην τοῦ. «Κάποιος ἐπὶ τὴν θάλασσα!» συλλογίζεται. Καὶ ἀπλησμένος μὲ τὸ καλάμι του, ὁρμᾷ γενναίως, τὴν σκιμὴν ἀκριβῶς ποὺ τὸ

κεφάλι τοῦ Β.βῆ ἀνήρκετο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ὁ Β.βῆς, ποὺ εἶχε πηλῆ ἀφθονον νερόν, ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ καλάμι τοῦ ψαροῦ καὶ με πολλὴν κόπον κατορθώνει νὰ σωθῆ ὡς τὴν ἀμμουδιάν, βγάζων ἀπὸ τὸ στόμα του νερὰ ὡς τὴν φώκια.

μοσθένην, σακατευμένον παντοῦ, μὲ ξεσχισμένα ρούχα καὶ με τὸ ποδήλατον σπαρμένον. Ἀπὸ τὴν μύτη του τρέχει τὸ αἷμα ἀνταμυθόν. — «Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ πνιγόνουν, φωνάζει ὁ Β.βῆς ἀγρόξ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν» καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀπορῶ πολὺ πᾶς κάθασαι καὶ με

βλέπει ἔτσι σὺν χαλὸς καὶ δὲν μοῦ λὲς τίποτε!... — Ἀ! θέλεις νὰ σοῦ πῶ κάτι; ἀνακρούει μανιώδης ὁ Δημοσθένης· μάθε λοιπὸν, ἡλίθε, ὅτι ὁποῖος πηγαίνει ποδηλατῶν στὴν ἀκρογιαλιά, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ ἔξερη κολύμπι!» ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Τὸ ὠραιότερον, τὸ τερωνότερον, τὸ ὠφελιμώτερον δῶρον
Εἶνε ὁ ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", τοῦ 1912
Τιμᾶται: **ΛΕΓΕΤΟΣ** δραχ. ἢ φρ. 8 — **ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** δραχ. ἢ φρ. 10
Καὶ ἀποστέλλεται ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβαζόντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς

Ίδε τον Όδηγόν του Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών Συνδρομη- του, Καρ. Β

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Βορριάς βογγάει στο σκοτεινό του Δεκεμβρίου το βράδυ κι ένα ψυχρό χιονόνερο φέρνει τ' άγρια καιρί.

Τι κι αν στο μαύρον ούρανό απλώνεται σκοτάδι; Πάνω σ' τη Φάτνη ασύγκριτο Φεγγυοβλά έν' άστέρη!

Τέλλος Άγγος

ΟΝΕΙΡΟΝ

Καθόμουνα σε μιά σάλα στολισμένη, που πρώτη φορά την έβλεπα. Μου φαινότανε παραξένο πως βρέθηκα εκεί και ρωτούσα τον έναυτό μου αν μπορή να βρεθώ στον κόσμο κιό στολισμένη σάλα. Κιτούσα με θαυμασμό τους καναπέδες που ήταν δλόχρυσοι και ποδ πάντων την πολυθρόνα που καθόμουνα. Κιτούσα με περιέργεια τα κιάρα που στόλιζαν τους τοίχους και τών όποιων αϊ κορνίζαι ήταν δλόχρυσοι. Έν' ή καθόμουνα έτσι συλλογισμένος, αίφνης φράπ! άνοιγει ή πόρτα και μπαίνει μέσα ένας γέροντας, που κρατούσε στα χέργια ένα δλόχρυσο κουτί. Έν' ή γ'όν τον κιτούσα με φόβο, ό γέροντας χωρίς να πη μιλιά, έφερε το κουτάκι μπρός μου και τό άνοιξε. Κιτάξω μέσ' τό κουτάκι και τί βλέπω! Διάφορα παιχνίδια δλόχρυσα, που μου θάμψωσαν τά μάτια απ' τές λάμψες. Έβαλα τό χέρι μέ χαρά μέσ' τό κουτάκι για να πάρω ένα δλόχρυσο βιβλίο, όταν αίφνης αισθάνθηκα ένα πόνο στο πρόσωπο κι άνοιξα τό μάτια μου—γιατί κοιμόμουνα—και βλέπω έπάνω στο σκέπαμά μου να κάθω ό γάτος μας ό Τζών μ' ένα κουρελάκι. Τότε κατάλαβα πως παίζοντας ό Τζών με τό κουρελάκι, μ' επάτησε στα μούτρα κι αισθάνθηκα ένείνον τον πόνο. Φαντασθήτε τότε τό θυμό μου κατά του Τζών, που με την άπροσεξία του, ό άθλιος, μ' έκανε να χάσω τό χρυσό βιβλίο...

Έθνηή Παλιγγενεσία

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΕΡΑΪΔΑ

Συνήνησα, τές προάλλες, μιά νεράιδα, που έτρεχε σαν τρελλή παρά την μεγάλη ηλικία της. — Τόσον βιάζεσθε να μās άφίστε, κυρία νεράιδα; — Α! μη μου λέτε τίποτε! μου άπήνητην. Έπέρασαν μερικά έκατοντάδες ένών χωρίς να ιδώ τον κόμον σας και δέν καταλαμβάνω πλέον τίποτε. Προσφέρω την ορασιότητα εις τās νέας, θάρρος εις τούς νέους, σοφία εις τούς γέροντες, τέλος ό,τι καλό είμπορεί να προσφέρει εις τούς ανθρώπους μιά καλή νεράιδα, και όμως όλοι με άρνούνται. «Έχετε χρυσόν και άργυρον;» με έρωτούν. Δέν έπιθυμούμεν τίποτε άλλο. Φεύγω λοιπόν, διότι φοβούμαι μήπως τά ρόδα των βιτών μου

ζητήσουν στολισμόν άδαμάτων και μήπως αϊ πεταλούδαί έγείρουν την άπαιτησιν να έχουν ιδιαιτερή άμαξα εις τό λειβάδι.

— Όχι, όχι, καλή νεράι! φωνάζουν με γέλια τά ρόδα: ήμείς έχουμε σταγόνας θρόσους εις τά φύλλα μας. — Και ήμείς, έφταν εθθύμως αϊ πεταλούδαί, έχομεν χρυσόν και άργυρον εις τά περά μās. — Ίδου, είπεν ή νεράιδα, τά μόνα λογικά όντα που άφίνο εις την γην!

(G. Sand)

Αιωνότατος

ΝΙΚΗ!

Νίκη απ' έδω, νίκη απ' εκεί Νίκη παντού, όλο νίκη! Η Έλασσών, τά Σέρβια Η Βέρροια, ή Σαλονίκη

Για πότε πάρθηκαν, Χριστέ! Για πότε κ' ή Πατρίδα Μεγάλωσε! Τι γρήγορα Πούγεινε πράγμα ή έλπίδα!

Και τώρα ή κυανόλευκος Νικήτρια κυματίζει! Νίκη! Τι λέει ελληνική Και τί δέν μās θυμίζει!

Ρεϋμ' από νέους ήρωας Στο δρόμο του έδικίκαι Τ' άθών αίμα χριστιανών. Παντού, παντού νικεί!

Η Έλασσών, τά Σέρβια, Η Βέρροια, ή Σαλονίκη. Για πότε πάρθηκαν, Χριστέ! — Νίκη παντού, όλο νίκη!

Κόμα

Η ΜΕΛΕΤΗ ΜΟΥ

Τι ώραία ήμέρα! Ο ήλιος μεσουρανει και όιχτει τές άχτίδες του στη θάλασσα που μοιάζει σαν καθρέφτης. Όλοι εινε έξω στον παρίπατο ένώ έγω μέ τό βιβλίο στο χέρι καθήμαι στο μπαλκόνι για να μελετήσω. Είνε ήμέρες των γραπτών. — Αλλά πείρογο! Σιν να μη έχω όρεξη. Τό βλέμμα μου κάποτε στρέφεται προς τον ούρανό, κάποτε προς την θάλασσαν και σπανίως στο βιβλίο. Μιά λέξη ακόμη δέν εδιάβασα. Και όμως πρέπει να διαβάσω!

— Αλήθεια, σαν να μου φαίνεται παράξενο! Η Κύπρος να γίνη έλευθέρη! Πόσον παραξενεύθηκα σαν ήλθε και σε' α'τία μου ή είδησις αυτή! Και όμως ποιός τό ξέρει...

Και τί ώραία τότε που θα είναι! Έδώ ή «Σφενδόνη», εκεί τά «Ψαρία», παρέκει ό «Πάνθηρ» και στο μέσον ό «Αβέρωφ»

περήφανα να προχωρούν και όλα να γλυτρούν στης θάλασσας της Κύπρου τά ένδοξα νερά για να έλθουν στην πατρίδα μας να την έλευθερώσουν. Και ν' άνούς έδώ ζητωκραυγάς, να βλέπης εκεί παντού να κυματίζει ή χρυσή μας ή σημαία και τά φτερωτά μας τά ναυτάκια με τές ώραιες των σιολές να πλημυρούν την παραλίαν χαρούμενα και γελαστά! Α, τί ώραία που θα είναι!...

Πανέλληγιος Πόθος

ΕΤΙΜΗΣΕ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟΝ

Ήτο άπόγευμα. Μόλις έπέστρεψα απ' τό σχολείο και βρήκα όλους στο σπίτι να κλαίνε. Περίεργος ήρώτηρα τί συμβαίνει και μούδαν πως ό θεός μου ό Σώζος, ό λατρευτός μου θεός, σκοτώθηκε στη μάχη της Βιζάνης. Ο θεός μου... της Κύπρου όλης τό καμάρι, και ή περηφάνεια, ό βουλευτής, ό δήμαρχος!... Στην πρώτη έντύπωσι αρχίζω και έγω να κλαίω και τά δάκρυά μου σαν βροχή έτρεχαν. Υστερα όμως έννοιωσα μέσα μου ένα άπέραντο ένδοσιασμό, μιάν ένδική λαχτάρα και ένα όγος άλλόκοτο τό σώμα έπέρασος. Και τώρα πιά είμαι περήφανος. Την τύχη του ηηλίου, τον θάνατόν του μακαρίζω, με όλην μου τή δύναμη φωνάζω: Ζήτω ή Πατρίς! Ο θεός μου έτίμησε την Κύπρον.

Έλλάς του Ρήγα

Η ΤΥΧΗ

Μιά χρυσή πεταλούδα πετά άμέριμνα από λουλούδι σε λουλούδι και φαίνεται σαν να ρουφά τό μέλι της ζωής τους, γιατί άμα φύγη, τά λουλούδια μαραμμένα ξεφυλλίζουν. Μα εκείνη πάντα ζωηρή, χρυοίζει στο φώς του ήλιου και φεύγει μακριά 'ς άλλους τόπους. Κάποτε πάλι, όχι όμως πάντα, περνά τά λουλούδια και τά ζωηρόει λιγάκι. Κάποτε ακόμη τους άφίρει λίγη χρυσή σκόνη απ' τά φτερά της, που τό φύσημα του άέρα την σκορπά. — Έτσι και ή τύχη μās ζαλίζει, μās μεθάει και μόλις τη νοιώσουμε απ' τή μέθη, φεύγει. — Έπιπαιτα ξαναγευγέ και μās φέρνει μιά στιγμή τά περασμένα για να χαθούν στον άέρα της δυστυχίας...

Σημάτα του Άβέρωφ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Τότης πηγαίνει με τή μαμά του περίπατο. Στο δρόμο τούς χαίρεται ένας τεχνίτης, κατασκευαστής κουτιών. Η μαμά, που δέν τον ένθυμειτο, έρωτά τον Τότη:

— Ποιός ήταν αυτός;

— Ένας κουτομιάσσορας, μαμά!

— Ερωτή όπό του Δοξασμένου 1912

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Αθήναι, 38, όδός Εβρουίδου τον 3 Ιανουαρίου 1912.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εύχαριστώ από καρδιάς τούς φίλους μου διέ τās ώραιάς ευχάς που μου έγραψαν την Πρωτοχρονή. Άλλ' εινε τόσον πολλός, ώστε δέν έχω τόπον να τούς αναφέρω έδώ όνομασί. Και τού χρόνου!

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Η προθεσμία προς άποστολήν Ψηφοδελτίων έληξε την 31 Δεκεμβρίου και τώρα κάμνω την διαλογήν δια να δημοσιεύσω τ' άποτελέσματα του Δημοψήφισματος του 1912. Άλλά μη λησμονήτε και τό Δημοψήφισμα του 1913. Θα γίνη κατά τον ίδιον τρόπον και εις τό τέλος Φεβρουαρίου θα προκηρυχθή ή Α' Προκριματική Έκλογή προς ανακήρυξιν 20 ύποψηφίων από τά ψευδώνυμα της Α' Τριμηνίας. Ότε φροντίσετε να παίρνετε ώραία ψευδώνυμα και ένεργείτε από τώρα όσαι εκτιμείτε να σ'ς ψηφισούν.

Και ό Ροδόλαφος Έλληνότατος μου έστειλε Γενικήν Σκοπιστικήν των Έυσημων, με μεγάλην επιμέλειαν κατηρτισμένην. Επίσης μου έστειλε και ό Μέλλων Έσφενδώνης. Τους ευχαριστώ πολύ. Όσοι έλαβα έως τώρα μου άρκυν και πολύ θα με βοηθήσουν προς έκδοσιν των άποτελεσμάτων.

Γεώργιος Κ. Σ., τό πατριωτικό σου γράμμα με συνεκίνησε πολύ. Ναι, ό πόθος των Κυπρίων εινε ό πόθος κάθε Έλληρος και όλοι δέν βλέπουν την ώραν ποτε να εκπληρωθή.

Τό θέατρον του κ. Σενουπόλου, του όποιου έσταμάτησε κατ' ανάγκην ή έκτύπωσις με τās άνωμαλίας του πόλεμου, θα έκδοθή μόλις ήσυχάζων τά πράγματα. Τό έγει αναλόγη τό βιβλιοπωλείον της Έστίας, τού κ. Ι. Κολιάρου και φυσικά ή έποχή αυτή δέν εινε κατάλληλος διέ έκδόσεις βιβλίων.

Έλλάς του Ρήγα, κ' έδώ έγινε συγχρητικώτατον τό μνημόσυνον του θεού σου Σώζου, του όποιου ό θάνατος εις τό πέδιλον της μάχης, ως ώραιοτάτα λέγει, συνέδεσε σφικτοτερα τούς δεσμούς της Κύπρου με την μητέρα Έλλάδα. Και βεβαίως δέν δέχεται συλλυπητήρια δια τίποτε ένδοξον θάνατον!

Όρασιότη ή έπιστολή σου, Μαριάννου Φούλη, και μαρτυρεί την εύγένειαν των αισθημάτων σου. Δια τό άλλο ζήτημα, ό κ. Π. σου άπήνητην ιδιαιτέρως.

Η εύγεντική σου επίδρασις—μου γράφει ό Έλληρικός Στόλος,—έφάνη άλλη μιá φορά προχθές. Ο καθηγητής των Έλληνικών μας έδωσε να κάμωμεν μιάν έκθεση επί του πόλεμου, εύριστομα. Διέ εις την εύγένειαν θέτιν να σοφ' αναγγείλω, διέ ήλθα πρώτος μεταξυ όλων των συμμαθητών μου, δεχθείς και τά συγχρητήρια του καθηγητού. Σου τό γράφω διότι συ είσαι ό κύριος παράγων αυτής της επιτυχίας και ως μητέρα θα τό άκούσης μεθ' ύπερηφάνειας. — Και μεγάλης μέλιστα! σε συχαίρω κ' έγω.

Πολύ σωστά, Φάος: δια να είναι ζωηρά ή άλληλογραφία, πρέπει οι φίλοι μου να μου γράφουν ένδιαφέροντα πράγματα, νόστιμα, έξοπνα, και τίτεια προπάντων, που να επιδέχονται άπαντήσεις από άλλους, ακόμη νοστιμωτέρας. Αυτό ένγνετο σε περισσά χρόνια με κάτι παλαιούς μου φίλους, που έχαιλούσαν τον κόπον. — Σου έστειλα τά φυλλάδια, Πλοταρχε Νέρε, και χαίρω πολύ που επανέρχεται μετά την μικράν έκλειψιν δια τών φόβων των Ιουδαίων. Άλλ' ήθελα, τό γράμμα σου μαρτυρεί κάποιαν ψυχικήν παραγωγή. Μά διατί; Δέν πρέπει κανείς να χάνη ποτέ την γαλήνην του. Και με κάποιαν προσπάθειαν, αυτό επιτυγχάνεται πάντοτε. — Ηρώς του 21, ούτε ή Ηλ. ούτε ή Μον. ενεργήσαν. Η δημοσιεύσις των εγκρινόμενων δια την Σ. Σ. Σ. έξαρτάται άποκλειστικώς από τών άλλων—ώστε άδίκαι; παραπονέσαι. Τά «Μανιάντικα Χριστούγεννα» ενεκρίθησαν προ δύο-τριών μηνών και έκληρωθήσαν τότε: αλλά τά έφύλαξε δια τό Χριστουγεννιατικό φυλλάδιον. — Η Βαλκανική Συμμαχία, την όποιαν δέχομαι εις τών κόλων μας μετá πάσης χαράς, μου γράφει: «Θά ήθελα και έγω να σοφ' στείλω κανέν ποιηματάκι μου δια την Σ. Συνεργασίαν, αλλά διαβάξω τά ώραία ποιήματα του Τέλλου Άγγου, του Κόματος και τών άλλων, τά συγχρημιώ με τά δικά μου και... άπελιζομαι». Και όμως, δια να έχη αυτήν την συναισθησιν και την μετριφροσύνην, ό κ' πη διτ γράφει, ή θα γράφω τουλάχιστον, ώραία. Και τά περιμένα με πεποιθήσιν! Τι διαφορά, αλήθεια, από μερικούς άλλους, που μου στέλλουν κάτι γελιούς στιχούς και ύστερα έβρουν τό τούπι να παραπονούνται, ότι προτιμώ να δημοσιεύω... την «Χαραυγήν» π. χ. του Χαβαλά!

γράφουν ένδιαφέροντα πράγματα, νόστιμα, έξοπνα, και τίτεια προπάντων, που να επιδέχονται άπαντήσεις από άλλους, ακόμη νοστιμωτέρας. Αυτό ένγνετο σε περισσά χρόνια με κάτι παλαιούς μου φίλους, που έχαιλούσαν τον κόπον. — Σου έστειλα τά φυλλάδια, Πλοταρχε Νέρε, και χαίρω πολύ που επανέρχεται μετά την μικράν έκλειψιν δια τών φόβων των Ιουδαίων. Άλλ' ήθελα, τό γράμμα σου μαρτυρεί κάποιαν ψυχικήν παραγωγή. Μά διατί; Δέν πρέπει κανείς να χάνη ποτέ την γαλήνην του. Και με κάποιαν προσπάθειαν, αυτό επιτυγχάνεται πάντοτε. — Ηρώς του 21, ούτε ή Ηλ. ούτε ή Μον. ενεργήσαν. Η δημοσιεύσις των εγκρινόμενων δια την Σ. Σ. Σ. έξαρτάται άποκλειστικώς από τών άλλων—ώστε άδίκαι; παραπονέσαι. Τά «Μανιάντικα Χριστούγεννα» ενεκρίθησαν προ δύο-τριών μηνών και έκληρωθήσαν τότε: αλλά τά έφύλαξε δια τό Χριστουγεννιατικό φυλλάδιον. — Η Βαλκανική Συμμαχία, την όποιαν δέχομαι εις τών κόλων μας μετá πάσης χαράς, μου γράφει: «Θά ήθελα και έγω να σοφ' στείλω κανέν ποιηματάκι μου δια την Σ. Συνεργασίαν, αλλά διαβάξω τά ώραία ποιήματα του Τέλλου Άγγου, του Κόματος και τών άλλων, τά συγχρημιώ με τά δικά μου και... άπελιζομαι». Και όμως, δια να έχη αυτήν την συναισθησιν και την μετριφροσύνην, ό κ' πη διτ γράφει, ή θα γράφω τουλάχιστον, ώραία. Και τά περιμένα με πεποιθήσιν! Τι διαφορά, αλήθεια, από μερικούς άλλους, που μου στέλλουν κάτι γελιούς στιχούς και ύστερα έβρουν τό τούπι να παραπονούνται, ότι προτιμώ να δημοσιεύω... την «Χαραυγήν» π. χ. του Χαβαλά!

Και ήθελα να σοφ' στείλω κανέν ποιηματάκι μου δια την Σ. Συνεργασίαν, αλλά διαβάξω τά ώραία ποιήματα του Τέλλου Άγγου, του Κόματος και τών άλλων, τά συγχρημιώ με τά δικά μου και... άπελιζομαι. — Και όμως, δια να έχη αυτήν την συναισθησιν και την μετριφροσύνην, ό κ' πη διτ γράφει, ή θα γράφω τουλάχιστον, ώραία. Και τά περιμένα με πεποιθήσιν! Τι διαφορά, αλήθεια, από μερικούς άλλους, που μου στέλλουν κάτι γελιούς στιχούς και ύστερα έβρουν τό τούπι να παραπονούνται, ότι προτιμώ να δημοσιεύω... την «Χαραυγήν» π. χ. του Χαβαλά!

Και ήθελα να σοφ' στείλω κανέν ποιηματάκι μου δια την Σ. Συνεργασίαν, αλλά διαβάξω τά ώραία ποιήματα του Τέλλου Άγγου, του Κόματος και τών άλλων, τά συγχρημιώ με τά δικά μου και... άπελιζομαι. — Και όμως, δια να έχη αυτήν την συναισθησιν και την μετριφροσύνην, ό κ' πη διτ γράφει, ή θα γράφω τουλάχιστον, ώραία. Και τά περιμένα με πεποιθήσιν! Τι διαφορά, αλήθεια, από μερικούς άλλους, που μου στέλλουν κάτι γελιούς στιχούς και ύστερα έβρουν τό τούπι να παραπονούνται, ότι προτιμώ να δημοσιεύω... την «Χαραυγήν» π. χ. του Χαβαλά!

Και ήθελα να σοφ' στείλω κανέν ποιηματάκι μου δια την Σ. Συνεργασίαν, αλλά διαβάξω τά ώραία ποιήματα του Τέλλου Άγγου, του Κόματος και τών άλλων, τά συγχρημιώ με τά δικά μου και... άπελιζομαι. — Και όμως, δια να έχη αυτήν την συναισθησιν και την μετριφροσύνην, ό κ' πη διτ γράφει, ή θα γράφω τουλάχιστον, ώραία. Και τά περιμένα με πεποιθήσιν! Τι διαφορά, αλήθεια, από μερικούς άλλους, που μου στέλλουν κάτι γελιούς στιχούς και ύστερα έβρουν τό τούπι να παραπονούνται, ότι προτιμώ να δημοσιεύω... την «Χαραυγήν» π. χ. του Χαβαλά!

Και ήθελα να σοφ' στείλω κανέν ποιηματάκι μου δια την Σ. Συνεργασίαν, αλλά διαβάξω τά ώραία ποιήματα του Τέλλου Άγγου, του Κόματος και τών άλλων, τά συγχρημιώ με τά δικά μου και... άπελιζομαι. — Και όμως, δια να έχη αυτήν την συναισθησιν και την μετριφροσύνην, ό κ' πη διτ γράφει, ή θα γράφω τουλάχιστον, ώραία. Και τά περιμένα με πεποιθήσιν! Τι διαφορά, αλήθεια, από μερικούς άλλους, που μου στέλλουν κάτι γελιούς στιχούς και ύστερα έβρουν τό τούπι να παραπονούνται, ότι προτιμώ να δημοσιεύω... την «Χαραυγήν» π. χ. του Χαβαλά!

Και ήθελα να σοφ' στείλω κανέν ποιηματάκι μου δια την Σ. Συνεργασίαν, αλλά διαβάξω τά ώραία ποιήματα του Τέλλου Άγγου, του Κόματος και τών άλλων, τά συγχρημιώ με τά δικά μου και... άπελιζομαι. — Και όμως, δια να έχη αυτήν την συναισθησιν και την μετριφροσύνην, ό κ' πη διτ γράφει, ή θα γράφω τουλάχιστον, ώραία. Και τά περιμένα με πεποιθήσιν! Τι διαφορά, αλήθεια, από μερικούς άλλους, που μου στέλλουν κάτι γελιούς στιχούς και ύστερα έβρουν τό τούπι να παραπονούνται, ότι προτιμώ να δημοσιεύω... την «Χαραυγήν» π. χ. του Χαβαλά!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρινονται: «Ση ήλασσα» της Σημαίας του Άβέρωφ—«Έντοπισεις» του Μαυραωμένου Βασιληά—«Η φάδα του Γεφυριού της Αλαμίας»—1913 του Φάωρος—Διαφορά του Συμβόλιου του Χριστιανισμού—Μικρά διάφορα διάφορων.

Απορρίπτονται: «Μια είκων» (τόσον άπλη περιγραφή είκόνο; δέν εινε έργον)—«Στό τελειώμον 1912» (ή ήδα άτυχής; δέν έχομεν καιρόν να γράωμεν τās νίκας και τό 1913;)—«1912—1913» (μερικόν στιχόν ώραίοι, μερικόν άλλων έλαττωματικοί!)—«Τα του Τηλεμάχου» (παισιώστατον)—«Η Αύγουλα» (καλόν, αλλά τί γράφει τώρα ή άνοιξις;)—«Πώς τή γλυτώσαμε» (άτυχον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ιούδεν ψευδώνυμον εγκρινεται ή άνανεωσται, αν δέν συνοδεύεται από τό δικαιώματος φρ. 1. Τά εγκρινόμενα ή άνανεωσμενα ίσχυουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1913. Άνα συνδοκούνται από α. άνήκουν εις άγαθόν, και δσα από η. εις κακότατα. — Νέα ψευδώνυμα: Δαρνοσηφής Κωνσταντος, ά. (Ε. Χ.) Έλευθέρη Χίος, ά. (ς;) Δοξασμένη Ηπειρος, κ. (Δ. Ρ.) Ηρώς της Αθηνών, ά. (Θ. Α.) Δαρνοσηφής Στρατηλάτης, ά. (Σ. Α.) Έλληρικός Μητέρα, ά. (Θ. Ραμ-

6ος) Άπελευθερωθείσα. Ηπειρος, ά. Άπολεσθών Ίδεώδες, κ. (Θ. Κ.) Σφυροακή (Ηχώ, κ. (Χ. Σ.) Νηρηίς του Μενάλου, κ. (Κ. Σ.) Περούτζε, κ. Θιατής, ά. Ηρώς της Μακεδονίας, κ. (Π+Β.)

Άνανεώσεις ψευδώνυμον: Βασίλειος Βουλγαροκτόνος, ά. Έργωνος Αυτοκράτορας, ά. Ίσπίνης του Μισοϊανος, ά. Μπαρονοναπισμένη Γαλανόληκη, ά. Κραυγή Νίκης, κ. Θριαμβεύουσα Έλλάς, κ. Είμαι Ζακυνθία, κ. Ίφηνεία, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούμιν νάνταλλάξουν: ή Λιχηγόρος της Νεολαίας (.) με Αούκα της Σπάρτης, Δεσποίνη του Μισορά, Ηχώ της Σόρον—ό Θεατής (Θ) με Έλλάδα του Ρήγα. Μπαρονοναπισμένη Γαλανόληκη, Άκακίαν.

Η Διάπλασις άποδέχεται τούς φίλους της: Τέλλου Άγγου (έστειλα:) Δωδοναίων (εύχαριστώ) Κάθμεν (εύχαριστώ δι' όσα γράφεις) έτημεσιωσ την ήλιαν της αδελφής σου) Συμβόλιον του Χριστιανισμού (χαίρω πολύ δια την άγάπην των Σαλιών) ναί, βέβαια, δέν πρέπει να λυθήσιν διότι ή αδελφή σου έκαρε τό χέρις του και σου εύχραι να τον επανόησε δια μετά τόν πόλεμον) Μαρίαν Μητ. (φυλλάδιον έστειλα) ναί, να πάρης και ψευδώνυμον δια να έχωμεν τακτικήν άλληλογραφίαν) Έλλάδα του Μέλλοντος (έλήφθησαν) Ένδοξον Σαλαμίνα (τά έλαβα) Έλληρικήν Θεότητα (καλός ήλθε; συμμορφούμεν) Άσση (έλήφθησαν) Ηρώς της Αθηνών (έστειλα κ' εύχαριστώ δια τās ενεργείας) Μικράν Αριστοκράτεια (ναί, είμπορείς να τās στείλεις ταχυδρομικώς, έντός φακέλλου άνοικτου, ή υπό ταίλιαν, γράφοντα απέξω ευχερηγράφον) Άηλιτωμένη Κόρη (έλαβα, εύχαριστώ) Σφυροακή Ηχώ (τό γράμμα σου με εύχαρίσθησε πολύ. Ξ, αν έξακολουθήσιν ακόμη ό πόλεμος, ύπόγειο και αυτή ή άλις) Μαυραωμένον Βασιληάν (έυγε δια την ένδοσιώδη πατριωτικήν έπιστολήν και εγκραδίως εύχαριστίας δια τās ευχάς) Υψιλή Σιογγή (τά τελειώσιν με κάτω! Διότι ακόμη δέν άρχισε καλά-καλά. Είνε πραγματικώς από τά ώραίτερα μυθιστορήματα που έδημοσιεύσα.

Και ήθελα να σοφ' στείλω κανέν ποιηματάκι μου δια την Σ. Συνεργασίαν, αλλά διαβάξω τά ώραία ποιήματα του Τέλλου Άγγου, του Κόματος και τών άλλων, τά συγχρημιώ με τά δικά μου και... άπελιζομαι. — Και όμως, δια να έχη αυτήν την συναισθησιν και την μετριφροσύνην, ό κ' πη διτ γράφει, ή θα γράφω τουλάχιστον, ώραία. Και τά περιμένα με πεποιθήσιν! Τι διαφορά, αλήθεια, από μερικούς άλλους, που μου στέλλουν κάτι γελιούς στιχούς και ύστερα έβρουν τό τούπι να παραπονούνται, ότι προτιμώ να δημοσιεύω... την «Χαραυγήν» π. χ. του Χαβαλά!

Και ήθελα να σοφ' στείλω κανέν ποιηματάκι μου δια την Σ. Συνεργασίαν, αλλά διαβάξω τά ώραία ποιήματα του Τέλλου Άγγου, του Κόματος και τών άλλων, τά συγχρημιώ με τά δικά μου και... άπελιζομαι. — Και όμως, δια να έχη αυτήν την συναισθησιν και την μετριφροσύνην, ό κ' πη διτ γράφει, ή θα γράφω τουλάχιστον, ώραία. Και τά περιμένα με πεποιθήσιν! Τι διαφορά, αλήθεια, από μερικούς άλλους, που μου στέλλουν κάτι γελιούς στιχούς και ύστερα έβρουν τό τούπι να παραπονούνται, ότι προτιμώ να δημοσιεύω... την «Χαραυγήν» π. χ. του Χαβαλά!

Και ήθελα να σοφ' στείλω κανέν ποιηματάκι μου δια την Σ. Συνεργασίαν, αλλά διαβάξω τά ώραία ποιήματα του Τέλλου Άγγου, του Κόματος και τών άλλων, τά συγχρημιώ με τά δικά μου και... άπελιζομαι. — Και όμως, δια να έχη αυτήν την συναισθησιν και την μετριφροσύνην, ό κ' πη διτ γράφει, ή θα γράφω τουλάχιστον, ώραία. Και τά περιμένα με πεποιθήσιν! Τι διαφορά, αλήθεια, από μερικούς άλλους, που μου στέλλουν κάτι γελιούς στιχούς και ύστερα έβρουν τό τούπι να παραπονούνται, ότι προτιμώ να δημοσιεύω... την «Χαραυγήν» π. χ. του Χαβαλά!

Και ήθελα να σοφ' στείλω κανέν ποιηματάκι μου δια την Σ. Συνεργασίαν, αλλά διαβάξω τά ώραία ποιήματα του Τέλλου Άγγου, του Κόματος και τών άλλων, τά συγχρημιώ με τά δικά μου και... άπελιζομαι. — Και όμως, δια να έχη αυτήν την συναισθησιν και την μετριφροσύνην, ό κ' πη διτ γράφει, ή θα γράφω τουλάχιστον, ώραία. Και τά περιμένα με πεποιθήσιν! Τι διαφορά, αλήθεια, από μερικούς άλλους, που μου στέλλουν κάτι γελιούς στιχούς και ύστερα έβρουν τό τούπι να παραπονούνται, ότι προτιμώ να δημοσιεύω... την «Χαραυγήν» π. χ. του Χαβαλά!

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά τās 3ην Ιανουαρίου, θ' άπαντήσω εις τό προσεχές.

Τό πρώτιστον καθηνον του καλού Συνδρομητού, εινε ή εγκραίος άνανεώσις της έγγραφής του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

185ος Διαγωνισμός Δύσεων Δεκεμβρίου - Μαρτίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον... Ο δόκιμος των λύσεων επί του οποίου και μόνον δέον να γράφωσι τις λύσεις των πάντες ανέταιριστος οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται εν τφ Γραφείο μας εις φακέλλους, εν ε-μαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάναι φθ. Γ. Αι λύσεις του παρόντος φύλλου είνε δικαίαι πανταχούθεν μέχρι της 21ης Φεβρουαρίου, πέραν δέ της προθεσμίας ταύτης, μόνον εάν ληφθούν προ της δημοσελεύσεως των γίνονται δεκαί.

52. Αεξίγγραμος

Της Περσίας βασιλέα Βυκόλωτατα θά βγάω, 'Αν εις πόλιν της 'Ελλάδος; 'Αλλον βασιλέα βάλω.

*Εστιάη υπό του 'Ελληνικού Στρατούδ

53. Συλλαβόγγραμος

Δυό φθόγγους μεσοεικούδ Κοινά σέ γράμμα 'ΐθσα. Καί πόλιν παρευθός 'Ήλληρικην συνέθεσα.

54. Στοιχειόγγραμος

'Εν στοιχείον μέ στοιχείον αν συνάψης, Τουδ στοιχείου προθόν λευκόν θά γράψης.

55. Αναγραμματισμός

*Όρος τι 'Ελληνικόν 'Αν αναγραμματισθθ, 'Ελαφρότατος, γλυκός Κρότος, μέλις θακουσθθ.

56. Ψαροδόκιμαλον

* * * * *

Νάντικατασταθόν οι άστερισκοί διά γραμμάτων ούτως ώστε να αναγνωσκούνται κατά σειράν: άγριον ζώον, έντομον όχληρόν, όνομα κώριον ανδρικόν, τόπος ανήροδός, νήσος τουδ Αιγαίου, άθος, φυτόν, όργανον φωτισμού.

57. Συλλαβικός Ρόμβος

* Κάθε άστερισκος είνε συλλαβή. * * * = 'Εγέννησε Θεόν. * * * * = Στρατηγός των Μεσορητίων. * * * = Δέν θά προβιάσθθ. * Καί καθέτος τά 'Ιδια.

58-62. Μαγειρόν Γράμμα

Τη άνταλλαγή ενός γράμματος έκάστης τουδ κώτωθ λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε τουδ αυτού, νά σχηματισθόν άλλαι τόσαι λέξεις: Πάφος, σίτος, Κόρος, πόντε, άμμος.

68. 'Ακροστιχίς μετά Ποικίλης και Μεσοασιχίδος.

Τά μέν άρχικά των κώτωθ ζητούμενων λέξεων αποστέλουν πόλιν της Γερμανίας, τό δέ πρώτον γράμμα της κώτωθ, τό δευτερον της δευτέρας, και ούτω κώθεξής, πόλιν άλλην κίνην. Τέλος τά μεσαία των γράμματων αποστέλουν την κοινότεραν τροφήν:

1, Κράτος γερμανικόν. 2, 'Αγγεϊον τουδ σώματος. 3, Πινάκις ή φύλλον χάρτου προς γράφην. 4, Φοβερά ιαθένεια. 5, Περιέργεια υπό θαλάσσης.

64. 'Ελλησούμφορον

* - λλς - προς - ν - ζσ - κ - θ - ζσ *Εστιάη υπό της Γαλατίας

65. Γεϊφός

Ο κρατερός Μ ατφ :: Ο ήρε

ΛΥΣΕΙΣ

52. Αεξίγγραμος: Της Περσίας βασιλέα Βυκόλωτατα θά βγάω, 'Αν εις πόλιν της 'Ελλάδος; 'Αλλον βασιλέα βάλω. *Εστιάη υπό του 'Ελληνικού Στρατούδ

53. Συλλαβόγγραμος: Δυό φθόγγους μεσοεικούδ Κοινά σέ γράμμα 'ΐθσα. Καί πόλιν παρευθός 'Ήλληρικην συνέθεσα. *Εστιάη υπό της 'Ηρωϊκής Σαμου

54. Στοιχειόγγραμος: 'Εν στοιχείον μέ στοιχείον αν συνάψης, Τουδ στοιχείου προθόν λευκόν θά γράψης. *Εστιάη υπό 'Ενα Χωσέαν

55. Αναγραμματισμός: *Όρος τι 'Ελληνικόν 'Αν αναγραμματισθθ, 'Ελαφρότατος, γλυκός Κρότος, μέλις θακουσθθ. *Εστιάη υπό του Δεακότου του Μιστρα

56. Ψαροδόκιμαλον: * * * * *

57. Συλλαβικός Ρόμβος: * Κάθε άστερισκος είνε συλλαβή. * * * = 'Εγέννησε Θεόν. * * * * = Στρατηγός των Μεσορητίων. * * * = Δέν θά προβιάσθθ. * Καί καθέτος τά 'Ιδια. *Εστιάη υπό Μαρουθίδος Χρ. Σουβαλιθ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΓΩΝ

Θεμοστατής ευχαριστίας δι' υποστήριξιν, φιλάττη "ΝΙΚΗ",. Θριαυ δευσιμα. - Διευθ. André Arapis, Rue Brousse Alleon 20, Péra Constantinople. (17, 90)

Πρόεδρον «Θριάμβου». - 'Επανελεύθ' του ταξιδίου γαιρετώ σέ και φίλους ήρώων. Δηλώσθε παλαιούς... δι' έψήφισα τελεκτήν, ιδιαίτέρας: 'Ελλάδα Μέλλιτος, Λατρευτήν Κουανόλευον, 'Ονειρευμένη Πατρίδα, 'Ονειρευμένη 'Ελλάδα και λοιπούδ. Αναμένω από όλους κάρτας. Εβγεται τριούθλιον τό 1913, και αναφανού έκ βάθους φυγής: Ζήτω δ «Θριάμβος»!!! 'Ελληνική Καρδιά.

Αγαπητοί μου φίλοι και φίλα, Μόλις επανελεύθ' ταξιδίου, όπερ γαι ή αγαπητή Διάπλσις γνωρίζει καλώς, Σάς γαιρετώ. Διούδ ανόμα ότι εις όσους όφέλιω είτε κάρτας, είτε μουδ επόθειαν άνταλλαγήν Μ. Μυστικόν θά στείλω όσον εδπω.

Μα αμωμένε Βασιλέ, Ασφυοσσηής Κουανόλευος, Έυκοχάραμα (34, 'Ελλάς τουδ Μίλλιοντος και λιπ'ι, περιμένετε έπιστολάς μου. 'Ελληνική Καρδιά (17, 33)

Δάφνης Στέφανε! Σέ συγχαίρω! Την συνδρομήν πουδ σού έχω στείλη γαι την «Νεολαϊαν» τό περιοδικον σου, να μου την στείλης πίσω, διότι έχω ξέω τι θα σού κώρω και δι' άλλοι. 'Ελληνική Καρδιά (11, 34)

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ 4ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε την λύσην εις την σελ. 48)

ΛΑΘΗΝΩΝ: Άναστ. Α. Γεωργιάς (3), Μαρτίνα Α. Σίμου. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ίωάν. Ν. Κουθαράς, Π. Ι. Μπαρμπαρέσιος (3, 4).

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΝΔΡΟΥ: Ειρήνη Α. Κωτάκη. ΔΗΜΗΤΡΕΑΝΗΣ: Νέστορ Μασομπουλης (3). ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ι. Κλάδης. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Κική Ι. Βορσάδου (3). ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σ. Κουτσουλέντης, Γ.Θ. Κόλιωδ. ΛΑΡΙΣΣΗΣ: 'Αθ. Ι. Παπαδόπουλος, Ίωάν. 'Αθ. 'Αγοραστάς. ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: 'Αγγελική Γ. Μπιστουνοπούλου. ΠΑΤΡΩΝ: Πατριόδ Ναυσιόπουλο. ΠΥΡΓΟΥ: Τάκης Α. Δημόπουλος, Φωφόδ Σ. Χαρίτων (3), Βασίλει Α. Κομιάτων (3). ΜΕΣΣΟΠΟΥΛΟΥ (2), Αθηναϊκός Εύθ. Σουλζιγίου (2), Γεωργία Κ. Ζωφά (3), 'Ανθούλα Α. Μπελοσθη (3), Δέμητρα Γ. Παπαγιαννοπούλου (3). ΧΑΛΚΙΔΙΟΣ: 'Ανδρ. Α. Μπαμπούρας (3), 'Ελένη Χ. Φωγγίνα.

ΕΞΩΤΕΡΕΚΟΤ:

ΚΑΙΤΡΟΥ: Ασφυοσσηής Σιγάτηλάτης (3). ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Αστία της 'Ευδοκείας. ΟΔΗΣΣΟΥ: Μαρία Κουτομακογλή (3). ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: 'Εμμ. Οικονομώτης (3). ΡΟΔΟΥ: Βασίλ. Π. Παπαδάκης (1-3). ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ: Σμαργάνδα Μίλτωνόγλου (3), Γεωρ. Χαϊτή 'Αργυρίου (3), Μήκος Ι. Λιδώτσον (3).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εδόντων όδών την λύσην τά όνόματα έπέστηαν εις την κληροσύδα και έληφθθη ή έν Πρώγω ΓΕΩΡΓΙΑ Κ. ΖΩΡΑ, ή όποια ενεγράφη διά τρέψι μύρας από της 'Γωνυαγών. Πλεονάζον δρ. 130 διά τον κροσση Διαγων. - Οι άποστέιλαντες άνευ δεκαλέπτου την λύσην δέν αναφέρονται, όσθ οι άποστέιλαντες πεντάλεπτον άντι δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον οθωμανικόν 10 καθ' έσοδοναμεί με 5 λεπτά) όστις διά 10 λεπτά χρωσιζεται γραμματόσημον 20 καθ'.